

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΑΛΟ ΜΟΥ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ἀπλοῖκό, ἀπέριττο, ἀπλόχωρο τὸ καλὸ μου τὸ σπι-
τι. Τὸ περιβόλι του γεμάτο μαργαρίτες ὑακινθισμέ-
νες καὶ ρολογιές καὶ περγουλιές ἀγκυλιάζουνε τὴν
φωτοχάρη θεράντα, ποὺ ἔτσι καθρέφτης δέχεται τὴν
Ἀνατολὴ ἀπ' τοῦ Ὑμηττοῦ τὰ ροδοπλάγια καὶ τὴ δι-
ση ἀπ' τοῦ Σαρωνικοῦ τὰ θνευρέμενα νερά.

Τὸ πικρὸ πράσινο, ἄλκιμο, νεανικό, κατακάθαρο πό-
τε ἀπὸ τὴν αὐγινὴ καταχνιά, καὶ πότε φωλιασμένο ἀ-
πὸ τὴν ἀπριλιάτικὴ κάμπια, ὥρες μὲ δεχεται στὰ δε-
λωνωτὰ ἱσχιόχαρα κλώνια του, καὶ τὴν ὑγεία καὶ τὴν
εὐωδιά μου χαρίζει μὲ τὸ θυρόκαλο καὶ τὸ θυμάρι τοῦ
ἀπελέκητου βράχου.

Ἕνα τραγοῦδι θερμὸ, ἁρμονικὸ, ἀπέθαντο, γεμί-
ζει τὴν ψυχὴ ὅλων μας, καὶ τὸ σπιτί, κλουβὶ γίνεται
μὲ χρυσαφένια τέλια, καὶ χίλια τόσα πουλιὰ κελαῖ-
δανε. Οἱ δύο μου οἱ ἀδερφοῦλες — τὰ κανάρια μου,
κ' ἡ μάννα μου ἡ καλή, — τροφὴ σ' Ἐκείνες καὶ σὲ
μένα. Πότε μουσικὴ ἀπ' τῆς Μεγάλῃς τ' ἁρμονικὰ
χρυσόδαχτυλα καὶ πότε τραγοῦδι καὶ γέλιο ἀπ' τῆς
Μικρῆς, τῆς τσαχπίνας, τὸ φλύαρο στόμα. Καὶ στὴν
ψυχὴ μου βαθεῖα, τοῦ Κολωνοῦ τ' ἀθάνατο ἀηδόνι.

Τὸ καλὸ μου τὸ σπιτί! Βαρύ, γιγαντένιο, ἀκατά-
λυτο, πῶς μάχεται στὸν ἄνεμο τὴς Γενναριάτικες νύ-
χτες, τί πουπουλένιο, ἀνάλαφρο ποῦναι σ' ἀνοιξιά-
τικα βράδια! Πῶς σθήνουνε τὰ παλιὰ στὴς γωνίτσες
του τζάνια, τὸν ἥλιο σὰν πρωτοδέχεται ἡ Παριζιανὴ
μου ἡ πετροπέδικα στὴν αἰλὴ μας! Λεύτερη, ἀφίνει
τὸ ξυλένιο κλουβὶ τῆς, καὶ τριγυρνάει μὲ τὴς κότες
στὴ γλὴ καὶ τραγουδάει τὸ τραγοῦδι τ' ἀσώπαστο,
ποὺ τὸ πρωτόπε στὰ κυματόχαρα βράχια τοῦ Αἰγαί-
ου, ποὺ τὸ χρυσόπλεξε στῆς Ἀθῆνας τὸν καθάριο
οὐρανό. Κι ὁ σκύλος μου, ὁ μπερμπάντης ὁ Κανε-
λῆς, μὲ γρυσμὸ καὶ μὲ γαυγίσματα καὶ μὲ παιγνίδιζ
— σοῦξες κι ἀνάσκελα στὴν πρασινάδα — συντρο-
φεύει τὸ κοπάδι του στὴ βοσκή.

Τὸ καλὸ μου τὸ σπιτί! Ἀπλοῖκό, ἀπέριττο, ἀπλό-
χωρο, ἓνα Θεὸ στεγάζει κάτω ἀπ' τὴ σκεπὴ του, —
ἓνα Θεὸ: τὴν Ἀγάπη!

Παγκάτι, κονιά σιδὸν Ὑμηττοῦ.

Η ΠΡΩΤΗ ΠΟΖΑ

Ἀπ' τὸ θαυμάσιο πίνακα τοῦ M. Gallelli:
«The first pose», Paris salon, 1912.

Ἐτοίμαζε ὁ Τεχνίτης τὰ χρώματα στὴν ἁρμονικὴ
του παλέττα, κ' Ἐκείνη, παρθένα ποὺ μόλις πατοῦσε
τὸ κατώφλι τῆς ὥριμης ἡλικίας, ἐτοίμαζότανε νὰ τοῦ
ποζάρει στὸ γυμνὸ. Πίσω ἀπ' τὸ Κινέζικο παραπόρτι
ἔλυνε τὴ σεντεφένια ζώνη τῆς ὁμορφιάς τῆς καὶ ἀφί-
νε τὴ ροδολεφαντίνη σάρκα τῆς πλούσια νὰ χυθεῖ στὸ
μεσημεριάτικο φῶς. Πρώτῃ φορὰ ποὺ θάγνάντευε
μάτι ἀντρίκιον τῇ γυνὴ ὁμορφιά τῆς, κ' ἡ ντροπὴ,
περισσότερο καὶ ἀπ' τὴν Αἰγυπτιακὴ κάψα, ἔβαφε
κόκκινα τὰ μάγουλά τῆς καὶ τὴ σάρκα τῇ ρόδινη ἔ-
καιγε, — καὶ τὰ στήθεα τ' ἀγγιχτά ἀνόρθωνε τῆς
καρδιάς ὁ παλμός.

Τὰ μάτια φοβισμένα, ντροπαλά καὶ σὰ νυσταγμέ-
να, μὲ τὴς μακριές μεταξένιες βλεφαρίδες, θαρούσα-
νε γύρω τοὺς πίνακες μὲ τὰ γυμνά κορμιά, ἄλλα σ'
Ἀρχαῖκὲς παράστασεις καὶ ἄλλα σὲ Εἰδύλλια δουκολικά,
καὶ πότε κλείνανε μὲ κάποιο δέος καὶ πότε ἀφοβα καὶ
ἀτρόμητα πουλιὰ σταματοῦσαν μ' ἐπικλήση σὲ κά-
ποια γλωμὴ Παναγία, σὲ κάποιο κερένιο πρόσωπο κο-
σμικό.

Ὡς τόσο, τὸ μεσημέρι τῆς γόνιμης ἐργασίας ἐσή-
μαινε, καὶ ὁ καλὸς ὁ Τεχνίτης περιέμενε τὸ μοντέλλο
νάρθει. Μὰ ὡς ἦρθε μὲς στὸ ἐργαστήρι καὶ πλούσιο
ἐσχυθῆκε τὸ ποτάμι τοῦ ἡλίου, ἀδύναμη νὰ σταθεῖ
δρῶντα καὶ μὲ τὰ γόνατα λγυσμένα, πὲς ἀπ' τῆς ψυ-
χῆς τὸν ἀφεύγατο κάματο, σωριάστηκε στὴ θελουδω-
τὴ πολυθρόνα, κρύβοντας τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὸ δεξιὸ
ἀλαδάστρινο χέρι, νὰ μὴν ἀντικρύζει γυμνὸ τὸ κορμί
τῆς στοῦ Τεχνίτη τὰ μάτια.

Κι ὁ Τεχνίτης, ξεχνώντας τὸ πρῶτο τοῦ σχέδιο,
ἔτσι σὲ κείνη τὴν ὑπέροχη στάση, καὶ μὲ τὸ χέρι τῆς,
ὡς ἀντήλιο στὰ μάτια, ἔσυρε τὴς πρῶτες γραμμὲς στὸ
καινούριο τοῦ ἔργο, στὴν ἡθελὴ ὁμορφιά τοῦ Γυ-
μοῦ.

Ἰβρης 1920.

ΚΑΗΜΕΝΗ ΦΙΛΙΤΣΑ

Καημένη Φιλίτσα, παιδιάστικη φιλενάδα μου!
Σ' εἶδα στὸ δρόμο, χτές βράδι, κ' ἡ ψυχὴ μου ραγί-
στηκε σ' ἀγνάντεμά Σου!

Καημένη Φιλίτσα, μὲ τὸ ντρίλλινο φόρεμα καὶ τὰ
στραβοπατημένα γοβάκια καὶ τὴν κιτρινάδα στὴ θω-
ριά σου τὴ μαρμαρῆνη, πῶς περνοῦσες ἀργὰ τὰνηφο-
ρικὸ στενορρύμι καὶ ποὺ τραβάγες ἄραγε τέτοιαν ὥ-
ρα!

Ὅμοια σὰν μιὰ παλιὰ Εἰκόνα, ξεθωριασμένη, τί-
ποτα δὲν κράταγες στὴν ἄλλοτε παιδικὴ σου θωριά.
Τὰ μαλλιά σου ἄταχτα ἐρηγμένα, σκόρπια, ξεφτυσμέ-
να, σὰν τὸ χνοῦδι ποὺ μένει ἀπ' τὰ πρόβατα στὴν
ἀγκυλιά, κρύβανε σκεδὸν τὸ συννεφιασμένο μέτωπό
σου, τὸ ἄλλοτε φωτεινὸ καὶ πασίχαρο — τ' ἀέτω-
μα τῆς μαρμαρένις κολώνας τοῦ κορμιού Σου!

Τὰ μάτια σου ποῖες τρικυμίες ν' ἀντίκρουσαν κ' ἔ-
τσι ἄχαρα εἶτανε χτές βράδι, κ' ἔτσι φοβισμένα καὶ
σὰ νὰ πλανιόντουσαν σ' ἄπειρο; Ποιὰ θύλασσα, πι-
κροθύλασσα τῆπνιξε τὰ παιδικὰ, τῆπνιξε τὰ
Σου μάτια, κ' ἔτσι τῆπνιξε ξένα σὲ μένα, πονη-
ρέμενα μάτια, μάτια ἁμαρτωλά;

Καὶ τὰ χεῖλιά Σου, τῆπνιξε μπουμπουκία, καὶ
τὸ κορμί Σου τὸ δεμένο, τὸ μεστωμένο, τῆπνιξε
πῶς ἔγερνε τώρα, ἔλατο βαῖσιμένο, πῶς μελάνιζε τὸ
γλυκὸ τάχειλάκι ποὺ ἄλλοτε σκροποῦσε τὸ γέλιο, τὸ
τραγοῦδι καὶ τὴ χαρὰ!

Καημένη Φιλίτσα, παιδιάστικη φιλενάδα μου!
Σ' εἶδα χτές βράδι στὸ δρόμο σου τὸ μαρτυρικό, κ' ἡ
καρδιά μου ραγίστηκε σ' ἀγνάντεμά Σου. Τ' ἀχέλι
μου δὲν ἀνοίχτηκε νὰ σ' ἀρωγήσει πῶς καὶ τί νᾶχει
τρέξει, μόνε παρῶμερα τραβήχτηκε μὲ τὴ ματιά σου-
κομένη καὶ σὲ θαρούσα, Φιλίτσα καημένη, νὰ χάνε-
σαι σ' ἀνηφορικὸ στενορρύμι, τὸ μαρτυρικό....

Ἀθήνα, Ἰβρης τοῦ 1920.

ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ